

“मीठे बच्चे- भिन्न-भिन्न युक्तिहरू सामुन्ने राखेर यादको यात्रामा रहने गर, यस पुरानो दुनियाँलाई भुलेर आफ्नो प्यारो घर र नयाँ दुनियाँलाई याद गर ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ कर्म अथवा पुरुषार्थ अहिले नै चल्छ, सारा कल्पमा होइन ?

उत्तर:- यादको यात्रामा रहेर आत्मालाई पावन बनाउने पुरुषार्थ, सारा दुनियाँलाई पतितबाट पावन बनाउने कर्म सारा कल्पमा केवल यसै संगमको समयमा चल्छ । यो कर्म हर कल्प दोहोरिन्छ । तिमी बच्चाहरूले यस अनादि अविनाशी ड्रामाको अद्भुत रहस्यलाई जान्दछौ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । त्यसैले रूहानी बच्चाहरूलाई देही-अभिमानी या रूहानी अवस्थामा निश्चयबुद्धि भएर बस्नु वा सुन्नुपर्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- आत्माले नै सुन्छ यी अंगहरूद्वारा, यो पक्का याद गरिराख । सद्गति र दुर्गतिको यो चक्र त हरेकको बुद्धिमा रहनु नै पर्छ, जसमा ज्ञान र भक्ति सबै आउँछ । चल्दा-फिर्दा बुद्धिमा यो रहोस् । ज्ञान र भक्ति, सुख र दुःख, दिन र रातको खेल कसरी चल्छ । हामीले ८४ को पार्ट बजाउँछौ । बाबालाई याद छ त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि यादमा रहने पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ । यसबाट तिम्रो विकर्म पनि विनाश हुन्छ र तिमीले राज्य पनि पाउँछौ । जान्दछौ- यो पुरानो दुनियाँ त अब समाप्त हुनु छ । जसरी कुनै पुरानो घर छ र नयाँ बनाउँछन् भने भित्र निश्चय रहन्छ- अब हामी नयाँ घरमा जान्छौ । फेरि घर बन्नमा कहिले वर्ष, दुई वर्ष लाग्छ । जसरी नयाँ दिल्लीमा सरकारी भवन आदि बन्छन् भने अवश्य सरकारले भन्छ- हामी ट्रान्सफर भएर नयाँ दिल्लीमा जान्छौ । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- यो सारा बेहदको दुनियाँ पुरानो छ । अब जानु छ नयाँ दुनियाँमा । बाबा युक्तिहरू बताउनुहुन्छ- यस्ता-यस्ता युक्तिबाट बुद्धिलाई यादको यात्रामा लगाउनु छ । हामी अब घर जानु छ त्यसैले स्वीट होमलाई याद गर्नु छ, जसको लागि मनुष्य टाउको दुखाउँछन् । यो पनि मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- यो दुःखधाम अब समाप्त हुनु छ । हुन त तिमी यहाँ रहेका छौ तर यो पुरानो दुनियाँ मन पर्दैन । हामीलाई फेरि नयाँ दुनियाँमा जानु छ । हुन त चित्र अगाडि कुनै नभए पनि तिमी सम्झन्छौ- अब पुरानो दुनियाँको अन्त्य छ । अब हामी नयाँ दुनियाँमा जान्छौ । भक्तिमार्गका त कति चित्र छन् । त्यसको तुलनामा तिम्रा त धेरै कम छन् । तिम्रा यी ज्ञानमार्गका चित्र हुन् र ती सबै भक्तिमार्गका हुन् । चित्रमा नै सारा भक्ति हुन्छ । अब तिम्रो त हो वास्तविक चित्र, त्यसैले तिमी सम्झाउन सक्छौ- गलत के हो, सही के हो ? बाबालाई भनिन्छ नै ज्ञान सागर । तिमीलाई यो ज्ञान छ । तिमी जान्दछौ, हामीले सारा कल्पमा कति जन्म लिएका छौ । यो चक्र कसरी फिर्छ । तिमीलाई निरन्तर बाबाको याद र यस ज्ञानमा रहनु छ । बाबाले तिमीलाई सारा रचयिता र रचनाको ज्ञान दिनुहुन्छ । त्यसैले बाबाको पनि याद रहन्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- म तिम्रो बाबा, टिचर, सद्गुरु हुँ । तिमी केवल यो सम्झाऊ- बाबा भन्नुहुन्छ, तिमी मलाई पतित-पावन, मुक्तिदाता, गाइड भन्छौ नि । कहाँको गाइड ? शान्तिधाम, मुक्तिधामको । वहाँसम्म बाबाले लिएर गएर छोड्नुहुन्छ । बच्चाहरूलाई पढाएर, सिकाएर, फूल बनाएर घर लगेर छोड्नुहुन्छ । बाबा सिवाय त कसैले लिएर जान सक्दैन । हुन त कोही जति नै तत्त्वज्ञानी वा ब्रह्मज्ञानी होस् । उनीहरू सम्झन्छन्- हामी ब्रह्ममा लीन हुन्छौ । तिम्रो बुद्धिमा छ- शान्तिधाम त हाम्रो घर हो । वहाँ गएर फेरि नयाँ दुनियाँमा हामी सबैभन्दा पहिले आउनेछौ । उनीहरू सबै पछि आउँछन् । तिमी जान्दछौ- कसरी सबै धर्म नम्बरवार आउँछन् । सत्ययुग-त्रेतामा कसको

राज्य हुन्छ ? उनीहरूको धर्मशास्त्र के हो ? सूर्यवंशी-चन्द्रवंशीको त एउटै शास्त्र छ । तर त्यो गीता कुनै वास्तविक होइन किनकि तिमीलाई जुन ज्ञान मिल्छ त्यो त यहाँ नै समाप्त हुन्छ । वहाँ कुनै शास्त्र हुँदैन । द्वापरदेखि जुन धर्म आउँछन् उनीहरूको शास्त्र कायम छन् । चल्दै आइरहेका छन् । अब फेरि एक धर्मको स्थापना हुन्छ अनि बाँकी सबैको विनाश भएर जान्छ । भनिरहन्छन्— एक राज्य, एक धर्म, एक भाषा, एक मत होस् । त्यो त एकद्वारा नै स्थापना हुन सक्छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्मको सारा ज्ञान छ । बाबा भन्नुहुन्छ— अब पावन बन्नको लागि पुरुषार्थ गर । आधाकल्प लागेको छ तिमीलाई पतित बन्नमा । वास्तवमा सारा कल्प नै भनौं, यो यादको यात्रा त तिमीले अहिले नै सिक्छौ । वहाँ यो हुँदैन । देवताहरू पतितबाट पावन हुने पुरुषार्थ गर्दैनन् । उनीहरू पहिले राजयोग सिकेर यहाँबाट पावन भएर जान्छन् । त्यसलाई सुखधाम भनिन्छ । तिमी जान्दछौ— सारा कल्पमा केवल अहिले नै हामीले यादको यात्राको पुरुषार्थ गर्छौं । फेरि यही पुरुषार्थ अथवा जुन कर्म चल्छ— पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनको लागि, फेरि कल्पपछि दोहोरिन्छ । चक्र त अवश्य लगाउँछन् नि । तिम्रो बुद्धिमा यी सबै कुरा छन्— यो नाटक हो, सबै आत्माहरू पार्टधारी हुन् जसमा अविनाशी पार्ट भरिएको छ, जसरी त्यो ड्रामा चलिरहन्छ । तर त्यो फिल्म खिएर पुरानो हुन्छ । यो हो अविनाशी । यो पनि आश्चर्य हो । कति सानो आत्मामा सारा पार्ट भरिएको छ । बाबा तिमीलाई कति गहन-गहन महीन कुरा सम्झाउनुहुन्छ । अहिले कसैले सुन्छ भने भन्छन्— यो त बडो आश्चर्यजनक कुरा सम्झाउनुहुन्छ । आत्मा के हो, त्यो अहिले बुझ्ने । शरीरलाई त सबैले जान्दछन् । डाक्टरहरूले त मनुष्यको हृदयलाई पनि बाहिर निकालेर फेरि राखिदिन्छन् । तर आत्माको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । आत्मा पतितबाट पावन कसरी बन्छ, यो पनि कसैले जान्दैन । पतित आत्मा, पावन आत्मा, महान् आत्मा भन्छन् नि । सबैले पुकार्छन् पनि— हे पतित-पावन आएर मलाई पावन बनाउनुहोस् । तर आत्मा कसरी पावन बन्छ ? यसको लागि अविनाशी सर्जन चाहिन्छ । आत्माले उहाँलाई पुकार्छन् जो पुनर्जन्म रहित हुनुहुन्छ । आत्मालाई पवित्र बनाउने दबाई उहाँकै पासमा छ । त्यसैले तिमी बच्चाहरू खुशीमा रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ— भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, अवश्य तिमीलाई भगवान्-भगवती बनाउनुहुन्छ । भक्तिमार्गमा यी लक्ष्मी-नारायणलाई भगवान्-भगवती नै भनिन्छ । त्यसैले यथा राजा-रानी तथा प्रजा हुन्छ नि । आफूसमान पवित्र पनि बनाउनुहुन्छ । ज्ञान सागर पनि बनाउनुहुन्छ फेरि आफूभन्दा पनि ठूलो, विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ । पवित्र, अपवित्रको पूर्ण पार्ट तिमीले खेल्नुपर्छ । तिमी जान्दछौ— बाबा आउनुभएको छ फेरि आदि सनातन देवी-देवता धर्म स्थापना गर्न, जसको लागि भनिन्छ— यो धर्म प्रायः लोप भएको छ । त्यसलाई बरको वृक्षसँग नै तुलना गरिएको छ । हाँगाहरू धेरै निस्कन्छन्, मूल जरो छैन । यहाँ पनि कति धर्मका हाँगाहरू निस्किएका छन्, जग देवता धर्म छैन । प्रायः लोप छ । बाबा भन्नुहुन्छ— त्यो धर्म छ तर धर्मको नाम फेरिदिएका छन् । पवित्र नभएकाले आफूलाई देवता भन्न सक्दैनन् । नभएपछि त बाबा आएर रचना रचनुहुन्छ नि । अहिले तिमी सम्झन्छौ— हामी पवित्र देवता थियौं । अहिले पतित बनेका छौं । हर चीज यस्तो हुन्छ । तिमी बच्चाहरूले यो भुल्नु हुँदैन । पहिलो मुख्य लक्ष्य हो बाबालाई याद गर्ने, जसबाटै पावन बन्नु छ । बोल्न सबै यस्तै बोल्छन्— हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । यसो भन्दैनन्— हामीलाई राजा-रानी बनाउनुहोस् । त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई धेरै नशा हुनुपर्छ । तिमी जान्दछौ— हामी त भगवान्का बच्चाहरू हौं । अहिले हामीलाई अवश्य वर्सा मिल्नुपर्छ । कल्प-कल्प यो पार्ट खेलेका छौं ।

वृक्ष बढ्दै जान्छ । बाबाले चित्रमा पनि सम्झाउनुभएको छ— यो हो सद्गतिको चित्र । तिमीले मौखिक पनि सम्झाउँछौ, चित्रमा पनि सम्झाउँछौ । तिम्रा यी चित्रमा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य आउँछ । बच्चाहरू जो सेवाधारी छन्, आफूसमान बनाउँदै जान्छन् । पढेर पढाउने कोसिस गर्नुपर्छ । जति धेरै पढ्छौ त्यति उच्च पद पाउँछौ । बाबा भन्नुहुन्छ— म तदबिर (पुरुषार्थ) त गराउँछु, तर तकदिर पनि हुनुपर्छ नि । हरेकले ड्रामा अनुसार पुरुषार्थ गरिरहन्छन् । ड्रामाको रहस्य पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ । बाबा, बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ । साथ लिएर जाने सच्चा-सच्चा सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । उहाँ बाबा अकालमूर्त हुनुहुन्छ । आत्माको यो तख्त हो नि, जसद्वारा यो पार्ट खेलनुहुन्छ । बाबालाई पनि पार्ट खेल्न, सद्गति गर्नको लागि तख्त चाहिन्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई साधारण तनमा नै आउनु छ । आडम्बर केही पनि राख्न सकिदैन । ती गुरुहरूका अनुयायीले त गुरुको लागि सुनको सिंहासन, महल आदि बनाउँछन् । तिमी के बनाउँछौ ? तिमी बच्चाहरू पनि हो, विद्यार्थी पनि हो । त्यसैले तिमी उहाँको लागि के गर्छौ ? कहाँ बनाउँछौ ? यी त साधारण छन् ।

बच्चाहरूलाई यो पनि सम्झाइरहनुहुन्छ— वेश्याहरूको सेवा गर । गरिबको पनि उद्धार गर्नु छ । बच्चाहरू कोसिस पनि गर्छन्, वनारसमा पनि गएका छन् । उनीहरूलाई तिमीले उठायौ भने भन्छन्— वाह बी.के.को त कमाल छ— वेश्याहरूलाई पनि यो ज्ञान दिन्छन् । उनीहरूलाई पनि सम्झाउनु छ— अब तपाईं यो धन्दा छोडेर शिवालयको मालिक बन्नुहोस् । यो ज्ञान सिकेर फेरि सिकाउनुहोस् । वेश्याहरूले पनि अरूलाई सिकाउन सक्छन् । सिकेर होसियार भएर गए भने फेरि आफ्नो अफिसरहरूलाई पनि सम्झाउनेछन् । हलमा चित्र आदि राखेर बसेर सम्झायौ भने सबैले भन्छन् वाह ! वेश्याहरूलाई शिवालय निवासी बनाउनको लागि यी बी.के. निमित्त बनेका छन् । बच्चाहरूलाई सेवाको लागि विचार चल्नुपर्छ । तिमीमाथि धेरै जिम्मेवारी छ । अहिल्याहरू, कुब्जाहरू, भिलनीहरू, गणिकाहरू यी सबैको उद्धार गर्नु छ । गायन पनि छ, साधुहरूको पनि उद्धार गर्नुभयो । यो त सम्भन्ध्यौ— साधुहरूको उद्धार हुन्छ अन्त्यमा । अहिले उनीहरू तिम्रा बने भने भक्तिमार्ग नै सारा समाप्त भएर जान्छ । क्रान्ति हुन्छ । संन्यासीहरूले आफ्नो आश्रम छोडिदिन्छन्, भन्नेछन् हामीले हार खायौं । यो अन्त्यमा हुन्छ । बाबा निर्देशन दिइरहनुहुन्छ— यस्तो-यस्तो गर । बाबा त कहीं बाहिर जान सक्नुहुन्न । बाबा भन्नुहुन्छ— बच्चाहरूसँग गएर सिक । सम्झाउने युक्ति त सबै बच्चाहरूलाई बताइरहनुहुन्छ । यस्तो कार्य गरेर देखाऊ जसद्वारा मनुष्यको मुखबाट वाह-वाह ! निस्कियोस् । गायन पनि छ, शक्तिहरूमा ज्ञान बाण भगवान्ले भर्नु भएको थियो । यी हुन् ज्ञान बाण । तिमी जान्दछौ— यो बाणले तिमीलाई यस दुनियाँबाट त्यस दुनियाँमा लिएर जान्छ । त्यसैले तिमी बच्चाहरू धेरै विशाल बुद्धि बन्नु छ । एक ठाउँमा पनि तिम्रो नाम भयो, सरकारलाई थाहा भयो भने फेरि धेरै प्रभाव निस्कन्छ । एक ठाउँबाट कोही राम्रा ५-७ अफिसरहरू निस्किए भने उनीहरूले अखबारमा राख्न लाग्छन् । भन्छन्— यी बी.के.ले वेश्याहरूलाई पनि उनीहरूको धन्दा छुटाएर शिवालयको मालिक बनाउँछन् । धेरै वाह-वाह निस्कन्छ । धन आदि सबै उनीहरू लिएर आउनेछन् । तिमीले धन के गर्छौ ! तिमीले ठूला-ठूला सेन्टर खोल्छौ । पैसाबाट चित्र आदि बनाउँछन् । मनुष्यले देखेर बडो आश्चर्य खान्छन् । भन्छन्— पहिले पहिले त तिमीलाई पुरस्कार दिनुपर्छ । गभर्मेन्ट हाउसमा पनि तिम्रा चित्र लिएर जान्छन् । यिनीहरूमा धेरै आशिक हुन्छन् । दिलमा चाहना हुनुपर्छ— मनुष्यलाई देवता कसरी बनाऊँ ? यो त जान्दछौ— जसले कल्प पहिले लिएका छन् उनीहरूले नै लिन्छन् । यति धेरै धन आदि सबै कुरा छोड्न मेहनत

२०७२ असोज ३० शनिबार १७-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन छ । यी बाबाले बताउँछन्- मेरो आफ्नो घरबार, मित्र, सम्बन्धी आदि केही पनि छैन, मलाई के याद रहोस्, शिवबाबा र तिमी बच्चाहरू सिवाय कोही छैन । सबै कुरा परिवर्तन गरिदिउँ । बाँकी बुद्धि कहाँ जाओस् । बाबालाई रथ दिएको छु । जस्तो तिमी त्यस्तै मैले पनि पढिरहेको छु । केवल रथ बाबालाई लोनमा दिएको छु ।

तिमी जान्दछौ- हामी पुरुषार्थ गरिरहेका छौं, सूर्यवंशी घरानामा सबैभन्दा पहिले आउनको लागि । यो हो नै नरबाट नारायण बन्ने कथा । तेस्रो नेत्र आत्मालाई मिल्छ । हामी आत्मा पढेर ज्ञान सुनेर देवता बनिरहेका छौं । फेरि राजाहरूको राजा बन्छौं । शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई डबल शिरताज बनाउँछु । तिम्रो अहिले बुद्धि कति खुलेको छ, ड्रामा अनुसार कल्प पहिलेजस्तै । अब यादको यात्रामा पनि रहनु छ । सृष्टि चक्रलाई पनि याद गर्नु छ । पुरानो दुनियाँलाई बुद्धिद्वारा भुल्नु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बुद्धिमा रहोस्- हाम्रो लागि नयाँ स्थापना भइरहेको छ, यो दुःखको पुरानो दुनियाँ समाप्त भयो कि भयो । यो दुनियाँ बिल्कुल राम्रो लाग्नु हुँदैन ।
- २) जसरी बाबाले आफ्ना सबै कुरा परिवर्तन गरिदिए तब त बुद्धि कहाँ गएन । त्यस्तै फलो फादर गर्नु छ । दिलमा केवल यही चाहना रहोस्- हामीले मनुष्यलाई देवता बनाउने सेवा गरौं, यस वेश्यालयलाई शिवालय बनाऔं ।

वरदान:- सदा खुशी वा मौजको स्थितिमा रहने कम्बाइन्ड स्वरूपको अनुभवी भव

बापदादा बच्चाहरूलाई सदा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! बाबालाई हातमा हात दिएर चल, एकलै अगाडि नबढ । एकलै अगाडि बढ्दा कुनै बेला बोर हुन्छ, कुनै बेला कसैको नजर पनि पर्न सक्छ । बाबासँग कम्बाइन्ड हुँ- यस स्वरूपको अनुभव गरिरह्यौ भने कहिल्यै पनि मायाको नजर पर्दैन र साथको अनुभव हुनाको कारण खुशी पूर्वक मौजका साथ खान्छौ, चल्छौ अनि मौज मनाइरहनेछौ । धोखा वा दुःख दिने सम्बन्धमा फँसबाट पनि बच्नेछौ ।

स्लोगन:- योगरूपी कवच लगाइराख्यौ भने मायारूपी दुस्मनले युद्ध गर्ने छैन ।